

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/32/2017
Identifikačné číslo spisu:	5113203430
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5113203430.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne GENERAL FACTORING, a.s., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, IČO: 35 838 825, zastúpenej spoločnosťou Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Michalská 14, IČO: 47 255 706, proti žalovanému F. L., bývajúcemu v B. M. L., F. XXXX/XX, o zaplatenie 37,51 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C 117/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 199/2016 z 29. júna 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 6 C 117/2013-87 z 22. januára 2016 zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 37,51 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 37,51 eur od 11.02.2009 do zaplatenia, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a určil, že zmluvná podmienka obsiahnutá v ust. čl. 18 bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok účinných od 01.08.2002, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 10.02.2006 medzi obchodnou spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, v znení: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.“ je neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa si v konaní uplatňovala pohľadávku s príslušenstvom, ktorú mala nadobudnúť ako postupník postúpením pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE z 21. decembra 2010 podľa § 524 a

nasl. Občianskeho zákonníka od Slovenskej sporiteľne, a.s. ako pôvodného veriteľa a postupcu vyplývajúcu zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX. Podľa súdu prvej inštancie v danom prípade išlo nesporne o pohľadávku pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. ako banky, ktorá poskytla predmetný úver dlžníkovi - žalovanému (ako klientovi). Z tohto dôvodu bolo potrebné v súvislosti s postúpením tejto pohľadávky brať zreteľ aj na oprávnenie banky postúpiť pohľadávku za podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“). Z § 92 ods. 8 zákona o bankách možno vyvodiť, že banka je oprávnená (môže) postúpiť inému subjektu bez súhlasu klienta iba tú pohľadávku (resp. jej časť), ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu, a to iba za podmienky, že klient (dlžník) je napriek písomnej výzve banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením tejto časti svojho peňažného záväzku voči banke. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v konaní nepreukázala naplnenie vyššie uvedených podmienok pre vznik oprávnenia banky postúpiť žalovanú pohľadávku voči dlžníkovi - žalovanému z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere z 10. februára 2006. Keďže v konaní nebolo preukázané naplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre vznik oprávnenia Slovenskej sporiteľne, a.s. postúpiť žalovanú pohľadávku na žalobkyňu, súd prvej inštancie hľadel na dvojstranný právny úkon Slovenskej sporiteľne, a.s. a žalobkyne, t. j. na zmluvu o postúpení pohľadávok z 21. decembra 2012 v časti postúpenia žalovanej pohľadávky, ako na neplatný právny úkon urobený v rozpore so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe neplatného právneho úkonu žalobkyňa nemohla nadobudnúť žalovanú pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými a teda nemohla vstúpiť do práv veriteľa a súčasne nebola oprávnená požadovať od žalovaného ako dlžníka uspokojenie žalovanej pohľadávky s príslušenstvom. Na tomto závere nič nemení ani čl. 18 bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré žalobkyňa sama poukázala a podľa ktorého klient (dlžník žalovaný) mal výslovne vysloviť súhlas s tým, že Slovenská sporiteľňa, a.s. je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek záväzky na tretiu osobu. Súd prvej inštancie totiž považoval túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá je absolútne neplatnou podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie deklaroval neplatnosť dotknutej zmluvnej podmienky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorú súčasne uviedol v zmysle § 153 ods. 4 O.s.p. aj vo výroku predmetného rozsudku. Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom sp. zn. 7 Co 199/2016 z 29. júna 2016 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vo veci riadne zistil skutkový stav, na základe ktorého dospel k správne právnemu záveru, keď žalobu žalobkyne z dôvodu nedostatku jej aktívnej vecnej legitímácie ako aj z dôvodu neprijateľnosti (neplatnosti) dohodnutých zmluvných podmienok, ako nedôvodnú zamietol. Podľa odvolacieho súdu § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktoré musia byť splnené, ak chce banka ako postupca postúpiť na tretí subjekt, ktorý nie je bankou, svoje pohľadávky. Správne podľa neho súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade nesplnenia týchto zákonných podmienok nemôže dôjsť k postúpeniu pohľadávky, keďže § 92 ods. 2 zákona o bankách je zákonom *lex specialis* vo vzťahu k § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. a ďalej k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré všeobecne upravujú podmienky postúpenia pohľadávky v spotrebiteľských vzťahoch. Vo vzťahu k § 92 ods. 8 zákona o bankách odvolací súd ďalej uviedol, že banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí lehoty 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako jeden rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť. Vo všetkých prípadoch však platí, že musí tomuto predchádzať písomná výzva na úhradu. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by takáto výzva bola zo strany právneho predchodcu žalobkyne - Slovenskej sporiteľne, a.s., žalovanému zasielaná. O

trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie tvrdiac, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa namietala, že tak rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom aplikovaní § 92 ods. 8 zákona o bankách takým spôsobom, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd posúdili postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru z právneho predchodcu žalobkyne na žalobkyňu ako neplatné. Podľa nej nie je správny postup aplikácie § 92 ods. 8 zákona o bankách na spotrebiteľský úver takým spôsobom, že aplikáciou tohto ustanovenia sa bude určovať neplatnosť postúpenia pohľadávky a prípadný nedostatok aktívnej legitimácie nového veriteľa v súdnom konaní. Žalobkyňa namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutí, pričom tvrdila, že oba súdy sa nezaoberali jej argumentáciou (osobitne poukázala na jej podanie z 18. januára 2016), s touto sa nevysporiadali a neuviedli ani to, prečo sa touto argumentáciou žalobkyne zaoberať nebudú. Odvolací súd sa podľa jej názoru náležite nevysporiadal ani s obsahom podaného odvolania. Podľa žalobkyne sa ďalej súd prvej inštancie ani odvolací súd nevysporiadali s požiadavkami danými Ústavným súdom SR vo vzťahu k referencii platnosti právneho úkonu. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)] bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

7. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené

podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10.1. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podania dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol.: Občianske procesné právo. Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.2. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podania dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

10.3. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 C.s.p.) žalobkyňa napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie, teda rozhodnutie vo veci samej.

10.4. V úvode dovolania žalobkyňa uviedla, že dovolanie podáva z dovolacieho dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa v bode III. dovolania ďalej uviedla, že v danej veci je za iných okolností prípustný i dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. V tomto konaní však podľa žalobkyne dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. vzhľadom na výšku žalovanej sumy v súlade s § 422 ods. 1 C.s.p. prípustné nie je.

10.5. Vzhľadom na uvedené toto dovolanie žalobkyne posúdil dovolací súd podľa jej obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že žalobkyňa nepodala dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, pretože tento dovolací dôvod výslovne vylúčila a dovolací dôvod, ktorý žalobkyňa uplatnila, treba posúdiť podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. V súvislosti s námietkou žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné

poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

15. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

16. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vo veci zistil riadne skutkový stav, na základe ktorého dospel k správne právnemu záveru, pričom správne posúdil podmienky vecnej legítimácie žalobkyne v konaní, ako aj neprijateľnosť (neplatnosť) zmluvných podmienok uzavretého zmluvného vzťahu, na základe ktorých si žalobkyňa uplatňovala žalovanú pohľadávku. Na doplnenie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že nepovažoval za dôvodnú námietku žalobkyne o tom, že § 92 ods. 8 zákona o bankách nehovorí o prípadnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje podmienky, ktoré musia byť splnené, ak chce banka ako postupca postúpiť na tretí subjekt, ktorý nie je bankou, svoje pohľadávky. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že § 92 ods. 2 zákona o bankách je zákonom *lex specialis* vo vzťahu k § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. a ďalej k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré všeobecne upravujú podmienky postúpenia pohľadávky v spotrebiteľských vzťahoch. V prejednávanej veci aj podľa odvolacieho súdu tieto podmienky splnené neboli - nebolo totiž preukázané, že by výzva na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol dlžník - žalovaný v omeškaní, bola zo strany právneho predchodcu žalobkyne - Slovenskej sporiteľne, a.s. žalovanému zasielaná. V priebehu odvolacieho konania zároveň neboli zo strany žalobkyne tvrdené také skutočnosti podstatné pre rozhodnutie danej veci, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia.

17. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že súd prvej inštancie aj odvolací súd sa nevysporiadali s jej podaním z 18. januára 2016. Dovolací súd považuje predmetnú námietku žalobkyne za neopodstatnenú, pretože v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie je skonštatované, že súd aj napriek argumentácii žalobkyne v predmetnom podaní vychádzal z toho, že v danom prípade išlo nesporne o pohľadávku pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. ako banky, ktorá poskytla úver dlžníkovi - žalovanému (ako klientovi), a preto bolo potrebné v súvislosti s postúpením tejto pohľadávky brať zreteľ aj na oprávnenie banky postúpiť pohľadávku za podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie sa s argumentáciou žalobkyne uvedenou v podaní z 18. januára 2016 nestotožnil, pričom svoje dôvody v odôvodnení rozhodnutia jednoznačne vysvetlil a uviedol, prečo nepripustil žalobkyňou prezentovaný výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách. K argumentácii žalobkyne ohľadom preferovania platnosti právnych úkonov súd prvej inštancie uviedol, že v tomto konaní neposudzoval platnosť dvojstranného právneho úkonu Slovenskej sporiteľne, a.s. a žalobkyne z dôvodu jeho nedostatkov podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale v kontexte výkladu právnej normy - § 92 ods. 8 zákona o bankách, t. j. v kontexte abstraktného skúmania zákonných podmienok oprávnenia banky postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi na iný subjekt bez súhlasu klienta a s týmto spojenou platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky banky na iný subjekt. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za

vecne správne a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa už s jednotlivými námietkami žalobkyne uvedenými v podaní z 18. januára 2016 osobitne nezaoberal, nakoľko sa s nimi dostatočne a presvedčivo vysporiadal súd prvej inštancie.

18. Žalobkyňa ďalej namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že obe rozhodnutia súdov nižších stupňov sú založené na nesprávnom aplikovaní § 92 ods. 8 zákona o bankách takým spôsobom, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd posúdili postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru z právneho predchodcu žalobkyne na žalobkyňu ako neplatné. Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (pozri judikát R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

19. Ani po 1. júli 2016 neexistuje žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

20. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

21. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

22. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.